Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Спецвипуск

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

ДУМАЄМО · БОРЕМОСЯ · ЖИВЕМО

Виходить з 5 грудня 1939 р. | Четвер, 9 квітня 1987 року | № 43 (3862). | Ціна 2 коп.

Кіровоградська обласна бібліотека ім. Д. І. Чижевського

Ці люди працюють на різних ділянках виробництва, суттєво різняться і їхні нахили та уподобання. Та є в делегата XX з'їзду ВЛКСМ, керівника комсомольсько - молодіжної бригади імені XII Всесвітнього фестивалю молоді та студентів Євгена КРАСНОЖОНА (на знімку вгорі) і працівниць Новомиргородської державної насіннєвої інспекції комсомолок Наталі БІЛОЗУБ та Ольги ЩЕРБИНИ і спільні риси: усі вони у відповіді за високий урожай, працюють на нього. Євген зі своїм КМК дбає про честь марки кіровоградських сівалок, Наталя та Ольга турбуються про якість посівного матеріалу. А ще відзначає комсомольців жадоба до знань (Євген та Ольга — студенти-заочники), активність в громадському житті.

Фото Г. КОШКА та В. ГРИБА.

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

«ЩОБ ПЕРЕВІРИТИ СЕБЕ». НАШ КОНКУРС. (3 СТОР.).

МОВЧАННЯ СЕРГІЯ КОРИЦЬКОГО. (4—5 СТОР.).

«МЕТАЛІСТИ» В ПІДВАЛІ. (6—7 СТОР.).

СМЕРТЬ — З АТОЛУ МУРУРОА (8 СТОР.).

Анатолій ЗАГРАВЕНКО

СИНІВСЬКА ВИСОТА

У сяйво дня,
в сумирну темінь ночі,
під музику тонких
кленових віт —
летить,

летить нечутно
поле отче,
немов казковий
килим-самоліт.

То воїном,
то ратаєм на ньому
перед обличчям віку
я стою.
Тут знав по праці
щонайглибшу втому.
Тут батько став незламно
у бою.

Я теж краплина
славного народу,
що серцем
слово Леніна відчув.

Я теж із того
трудового роду,
що космосу
високого сягнув.

м. Знам'янка.

ПЕРЕДУМОВА— ПРАЦЮВАТИ КРАЩЕ

Наближається знаменна дата в житті нашого народу — 70-річчя Великого Жовтня. Читаючи Звернення Центрального Комітету КПРС до радянського народу, я відчував законну гордість за першу в світі країну соціалізму, за її успіхи, проймався болем за недоліки в житті суспільства. Перед нами партія ставить конкретну мету — піднести радянську економіку на найвищий у світі рівень ефективності і науково-технічного прогресу. Тільки так можна значно розширити базу для дальшого зростання народного добробуту і всебічного розвитку всіх членів суспільства, задоволення матеріальних і духовних потреб людей.

Прекрасна мета. І добре, що створено певні умови для її здійснення. Перебудова проходить і на селі, кожен трудівник до неї причетний. Які відбулися конкретні зміни у нас? Про це і хочу повести мову.

В тракторну бригаду я прийшов зразу після закінчення школи. Попрацював два роки, а потім служив у війську. Там загартувалась воля, сформувався характер, виробилися стійкі погляди на життя. Я зрозумів що тільки біля землі зможу з душею працювати, приносити людям користь. А тому коли відслужив, знову прийшов на тракторну. Треба сказати, що не одразу праця почала приносити особливе задоволення. І гальмом були недоліки в господарському механізмі колгоспу.

Застосовувалися десятирічної давності принципи організації робіт. Механізатор одержував наряд і, виконуючи його, намагався виконати побільший об'єм робіт, не дбаючи особливо про якість. Кінцева мета — високий урожай, цікавила його менше. Така праця морального задоволення не приносила (я вже не кажу, що на такому грунті не було економічних передумов для механізаторської творчості, виховання у молоді рис дбайливого господаря).

В останні роки вперше в господарюванні зроблено корінний поворот. Стався він завдяки впровадженню колективного підряду. Правління колгоспу створило госпрозрахункові колективи, довело їм фонд оплати праці, поставило завдання на вирощування сільськогосподарських культур. Протягом зимових місяців вивчали передові технології вирощування сільськогосподарських культур.

До нас приїжджав ланковий механізованої ланки по вирощуванню цукрових буряків А. П. Горбенко з колгоспу імені Леніна Устинівського району. Його методи роботи дуже зацікавили наших механізаторів, адже вони допомагають вивільнити десятки робочих рук на вирощуванні такої трудомісткої культури, як цукрові буряки. В кінці зимових занять були проведені екзамени на знання агротехніки вирощування культур за інтенсивними технологіями.

З потеплінням механізатори колгоспу вивели агрегати в поле. За нашою ланкою закріплено 1395 гектарів ріллі. Тут ми вирощуватимемо кукурудзу, овес, пшеницю. У ланці 16 чоловік. Майже всі вони віком до тридцяти років. Нам, молодим, довірили важливу ділянку колгоспної роботи. Довір'я зобов'язує трудитися так, щоб обов'язково досягти поставленої мети. Скажімо, кукурудзи ми плануємо зібрати на круг не менше 42 центнерів.

Багатьох членів ланки я знаю у роботі як сумлінних, старанних. Анатолій Тимчишин, Павло Окерешко, Ярослав Курись, яку ділянку роботи їм не довірив би, не підведуть.

Кожен механізатор нашої тракторної готовий поділитися знаннями з товаришем. Я особисто часто приходжу на пораду до ланкового Віктора Івановича Панченка, бригадира Олексія Корнійовича Задираки, стаж роботи у яких вимірюється десятками років.

Успіхи на колгоспному полі створюють добру основу і для соціально-культурного розвитку селища, відділків колгоспу. Так, у Чечелівці щороку будуються нові житлові будинки, більшає доріг з твердим покриттям.

Отже, наша праця в полі знаходить конкретне втілення у підвищенні добробуту людей.

Л. ТИМЧЕНКО,
ланковий механізованої ланки колгоспу імені Шевченка Новгородківського району.

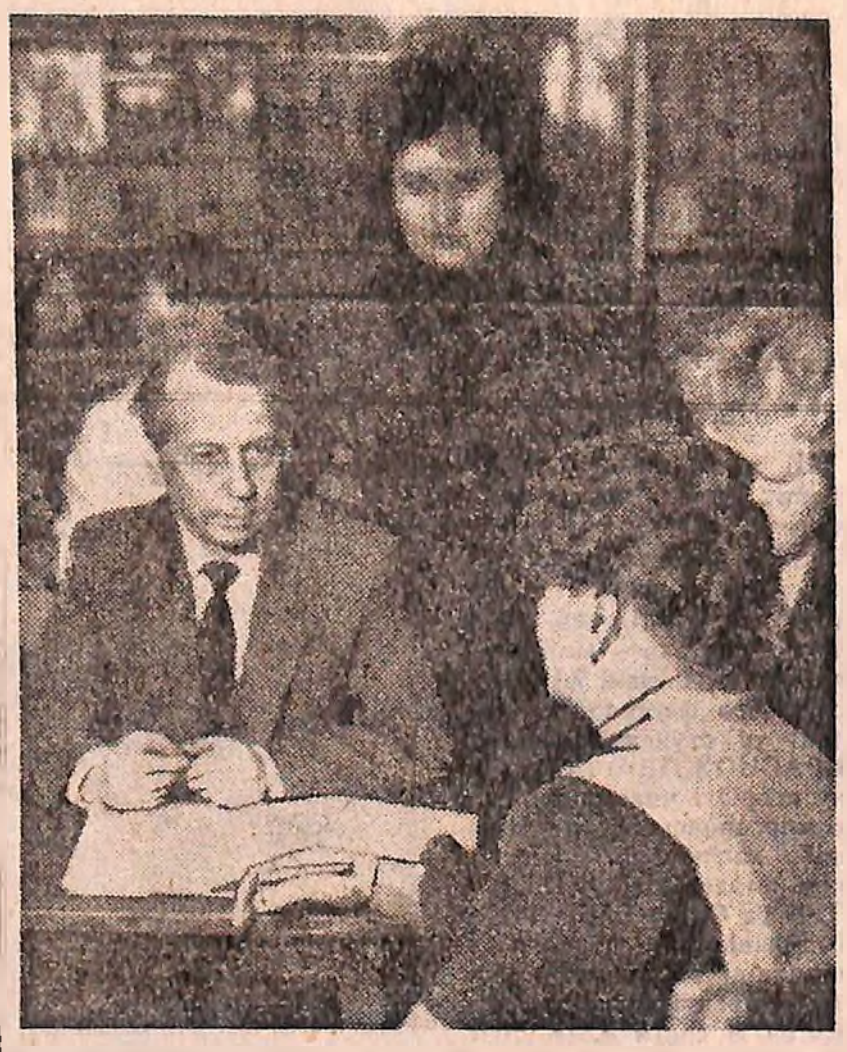

Комуніст Г. Ф. Таран вже 15 років працює пропагандистом на виробничому швейному об'єднанні в Кіровограді. В ці весняні дні його особливо часто можна бачити з комсомольцями й молодими комуністами у червоному кутку, бібліотеці. Геннадій Федорович, вже як агітатор, пропагує й роз'яснює матеріали січневого (1987 р.) Пленуму ЦК КПРС, тісно пов'язуючи свої бесіди з буднями трудящих міста й об'єднання.

На знімку: Г. Ф. ТАРАН з молодими комуністами виробничого швейного об'єднання.

Фото Г. КОШКА.

«Не бійтеся, зорі!»

Полюбилися жителям Добровеличківського району зустрічі з колективом районної літературної студії «Пролісок». Їхні виступи стали вже звичними в школах, на виробничих ділянках колгоспів і підприємств. Черговий виступ студійців відбувся перед робітниками Добровеличківського консервного заводу. Керівник «Проліска», лектор районної організації товариства «Знання» В. Вієвська повела тоді розмову на тему «Радянська поезія в боротьбі за мир».

Осторонь цієї боротьби — однієї з головних ознак нашого часу — не стоять радянські митці. В. Вієвська коротко охарактеризувала дві тематичні лінії у багатонаціональній радянській поезії — «Боротьба за мир і пам'ять Великої Вітчизняної війни» та «Мир і щасливе майбутнє прийдешніх поколінь».

Працівниця АТП-13540 Агнеса Коробко теж небайдужа до теми війни і миру. Ось і того дня вона почала свій виступ із вірша:

«Не бійтеся, зорі,
Не плачте, малята!
Нас — хто за мир —
Є на світі багато!..».

Бібліотекар Н. Природна закликала людей не припиняти щоденної боротьби за мир, не втрачати пильності перед лицем ядерної загрози. Наталя Жолуб та Людмила Юферова висловили поетичними рядками свою віру в неодмінну перемогу прагнень людей доброї волі.

Наш кор.

ПАРТІЯ ДЕРЖАВА МИ

ПІДСУМКИ першого туру конкурсу-вікторини «Партія, держава, ми» дають всі підстави гадати, що боротьба передбачається напружена. Відчувається, що більшість учасників (а в конкурсі беруть участь і школярі, і робітники, і комсомольські працівники, й працівники культури), мають непогану підготовку. Далеко не всіх їх змусило до участі в конкурсі тільки прагнення завоювати туристичну путівку по Радянському Союзу (а саме такий приз чекає переможця). Наталя Яценко з Погребнякового Новгородківського району, приміром, пише: «Вирішила взяти участь у вашому конкурсі, бо просто цікаво для себе». А наприкінці листа додає: «Обов'язково надрукуйте відповіді на запитання першого туру, щоб можна було перевірити себе, поповнити свої знання». Що ми і робимо з приємністю.

1. В. І. Ленін, звертаючись до комсомолії, говорив. «Без роботи, без боротьби книжне знання комунізму з комуністичних брошур нічогісінько не варте, бо воно продовжувало б старий розрив між теорією і практикою...». Ці слова взято з праці В. І. Леніна «Завдання спілок молоді». Вони прозвучали вперше на III Всеросійському з'їзді РКСМ 2 жовтня 1920 року.

2. З 1920 по 1944 рік комсомол Країни Рад був секцією Комуністичного Інтернаціоналу Молоді. У Статуті РКСМ, прийнятому на V з'їзді Спілки (1922 рік), сказано: «Кожен комсомолець носить значок Комуністичного Інтернаціоналу Молоді, пам'ятаючи, що він є членом великої міжнародної армії пролетаріїв». 1945 року ЦК ВЛКСМ прийняв рішення замінити напис на значку «КІМ» на «ВЛКСМ».

1958 року, враховуючи численні побажання спілчан, ЦК ВЛКСМ затвердив новий зразок нагрудного комсомольського значка — червоний прапор із барельєфним зображенням В. І. Леніна й написом «ВЛКСМ».

Комсомольський значок символізує собою приналежність до ВЛКСМ, вірність справі Леніна, ленінським заповітам, Червоному прапорові революції.

3. Пісня «Комсомольцы - добровольцы» прийшла до нас із кіноекрана після Великої Вітчизняної війни. Тоді, працюючи над фільмом про героїв перших п'ятирічок, композитор М. Фрадкін з поетом Є. Долматовським і створили її. У фільмі йдеться про героїчну роботу комсомолу на будовах 30-х років. Пісня із стрічки, яка одразу здобула величезну популярність, полюбилася радянській молоді.

Цікаво, що життя одного з авторів пісні — Є. Долматовського пов'язане і з Кіровоградщиною. Він воював на території нашої області важкого літа 1941 року; про ті дні письменник розповів у відомій документальній повісті «Зелена брама».

4. В квітні 1917 року в Єлисаветграді організовується «Клуб робітничої молоді». Це був по суті перший крок до організації Спілки молоді. Однак керівництво «Клубом...» захопили меншовики. Революційна молодь порвала з ними і влітку 1917 року, після VI з'їзду РСДРП(б), створила соціалістичну спілку робітничої молоді, яка стала вірним помічником партії більшовиків у боротьбі проти контрреволюції.

Після перемоги над буржуазно - націоналістичною контрреволюцією ініціативна група молодих комуністів звернулася в міську партійну організацію з пропозицією організувати партію молодих комуністів. Для надання допомоги цій групі більшовики направили молодих членів партії Наумова, Линського, Корецьку.

Офіційною датою створення комсомолу в Єлисаветграді вважають 19 березня 1919 року. Історія зберегла імена перших комсомольців міста: Ольга Ярецька, Віра Ярецька, Надія Островська, Леонід Степанов, Надія Білоаерова та інші. Однією з перших сільських комсомольських організацій на території області стала Глодоська (нині — Новоукраїнський район), до якої входили Семен Тимофіїв, Віра Маринич, Ганна Сумська та інші.

На I з'їзді комсомолу України влітку 1919 року спілчан Єлисаветграда представляло двоє делегатів: Наумов і Корецька.

5. Державний герб СРСР являє собою зображення серпа і молота на фоні земної кулі, у променях сонця й обрамленні колосся, з написом мовами союзних республік: «Пролетарі всіх країн, єднайтеся!». У верхній частині герба — п'ятикутна зірка.

В Положенні про Державний герб СРСР, затвердженому Указом Президії Верховної Ради СРСР від 31 березня 1980 року, сказано: «Державний герб Союзу Радянських Соціалістичних Республік є символом державного суверенітету СРСР, непорушного союзу робітників, селян та інтелігенції, дружби і братерства трудящих усіх націй і народностей країни, державної єдності радянського народу, який будує комуністичне суспільство».

Перший Державний герб нашої країни було затверджено ЦВК СРСР у липні 1923 року. У створенні герба брав участь В. І. Ленін. До 1936 року напис «Пролетарі всіх країн, єднайтеся!» був представлений шістьма мовами (за кількістю наявних тоді союзних республік).

Жюрі конкурсу, враховуючи напруженість і тривалість нинішнього конкурсу, вирішило не називати імен лідерів, щоб не розхолоджувати тих, хто з тієї чи іншої причини відстав. Адже попереду ще цілих три тури, і тому сподіватися на перемогу може кожен, в тому числі й той, хто відключиться до конкурсу в другому турі.

ЗАПИТАННЯ ДРУГОГО ТУРУ

1. Розкажіть про участь комсомольців Кіровоградщини у вирішенні народногосподарських завдань відбудови (1921—1925 рр.). Що тодішні комсомольці вважали головним у своєму житті?

2. Партійний гімн «Інтернаціонал» відомий усім. Коли було здійснено вперше його переклад українською мовою? Хто автор?

3. Володимир Ілліч Ленін у перші роки століття заявив: «Молодь вирішить результат усієї боротьби, і студентська, і ще більше робітнича молодь». Коли саме і з якої нагоди було висловлено цю думку? У чому її значення для молоді сьогоднішнього дня?

4. Державний герб Української РСР змінювався за історію нашої республіки кілька разів. Що ви знаєте про його становлення?

5. Комсомольська преса України за роки Радянської влади пройшла славний шлях разом із Спілкою. Що ви знаєте про газети й журнали ЦК ЛКСМУ?

Відповіді на запитання другого туру конкурсу-вікторини «Партія, держава, ми» треба надіслати на адресу редакції не пізніше 20 травня ц. р.

Жюрі конкурсу.

«У нас їм не вірять»

У пресі, в тому числі й у нашій, були повідомлення про випадки відмов окремих польських юнаків служити в армії. На жаль, істинну суть і причини цьому спішать збагнути далеко не всі з тих, хто встиг підмітити тут «новий важливий рух». Більше того — з вітчизняної преси нам відомо, що деякі недруги прогресу в соціалістичному таборі та їхні заокеанські покровителі не шкодують епітетів, щоб переконати інших, ніби в народній Польщі знову множаться нові й нові «підривні» організації. Проти подібних пліток, як і проти пліток взагалі, існує лише один дійовий засіб — правда. Тож сьогодні один із наших численних однодумців і друзів, громадянин Польської Народної Республіки, бере слово, щоб дати справжню оцінку становища в ПНР. Ваш співрозмовник — хорунжий народного Війська Польського **Анджей ПОМЕС.**

У нас із вами багато спільного. У тому числі — і пісні. Мати, котра проводжає сина в армію, як і у вас, бажає йому не лише доброї служби і щасливого повернення додому, але й зміцнити характер, змужніти, стати справжнім мужчиною. І так само стиха дає наказ не підвести командирів, якщо доведеться — відстояти вітчизну зі зброєю в руках.

Казала мама те і мені. І зараз я можу пригадати, як дуже хотів бути гідним материнського наказу. Нелегко довелося. Іноді здавалося, що сил (тепер уточню — сили волі) не стане. Але тоді пригадував — і чув це від командирів, — що хлопчики мужчинами ніколи не стають просто.

Нині я — кадровий військовий, допомагаю новачкам — не лише новобранцям, між іншим, — пізнавати науку захисту батьківщини. І скажу прямо — порізному проходить служба у вчорашніх призовників. Трапляються й слабкодухі, і просто ще зовсім несформовані юнаки. Тож доводиться і словом, і особистим прикладом впливати на таких.

Та ось стали відомі випадки, що подекуди юні громадяни нашої країни відмовляються служити. На перший погляд, кого не підкуплять їхні зовні зрозумілі й прогресивні девізи. Так, сама назва цієї групи — «Свобода і мир»... Але разом з цим варто усвідомити й те, від чого ці люди пропонують звільнитися, поставивши в назві свого «руху» слово «свобода». Від «утисків» уряду? Від заборони організації груп і найрізноманітніших «комітетів»? Очевидно, так. Але тоді зрозуміло й інше: такі й подібні цим «концепції» в принципі ніколи не виникали у нас в країні, більше того — вони відверто і наполегливо проштовхувалися іззовні. Тоді зразу стає ясною й теоретична основа, так би мовити, їхній умоглядний базис — вкотре спробувати зіграти на демократичних інтересах поляків.

Ми знаємо й дещо інше. Ця група зовсім не проповідує боротьби проти ядерної загрози, небезпеки війни. Саботаж призову до армії — їхня єдина мета. Тобто — об'єктом атаки обрано Військо Польське. Те, що завжди користувалося — це знає кожен поляк-патріот — особливим авторитетом і повагою.

Не хочу видатися фанатичним агітатором, тому звернуся до очевидного. За всю історію народної Польщі серед її державних інститутів не було більш чисельнішого, згуртованішого, організованішого і, головне, впливовішого від народного Війська Польського. Це відомо кожному, у тому числі й кожному солдату дійсної служби в сьогоднішній армії. — таким воно завжди і буде. Це гарантує його історія, що почалася в тяжких битвах з фашизмом спільно з Радянською Армією; це забезпечує його участь як ланки у Варшавському Договорі. А чи не є наше Військо Польське перевіреною школою соціалістичного, патріотичного й інтернаціонального виховання для сотень і сотень молодих поляків? Пригадаємо і те, що саме ця сила зупинила країну перед розгулом контрреволюції.

Не вірю, що ті люди цього не знали. Тому ми, молоді поляки, їм не віримо. Тому переконані — процесу набору призовників не буде дезорганізовано.

А. ПОМЕС,
хорунжий Війська Польського.
Варшавське воєводство.

МИЛОСЕРДЯ

«ІМЕНЕМ Української Радянської Соціалістичної Республіки...». Слова вироку підсудний Корицький слухає так, ніби вони звернені не до нього, а до когось іншого... «Два з половиною роки позбавлення волі у виправно-трудовій колонії загального режиму», — це як розплата за відмову від виконання конституційного обов'язку, розплата за релігійний фанатизм.

Сергій Корицький потрапив на лаву підсудних у свої трохи більше як вісімнадцять літ саме як релігійний фанатик. Посилаючись на релігійні переконання як віруючий з незареєстрованої громади «свідків Єгови», він відмовився від служби в рядах Радянської Армії під час чергового призову. Одержавши повістку з Кіровоградського військкомату, на призовний пункт не з'явився, хоча за місцем роботи на заводі радіовиробів в обласному центрі подав за декілька днів до цього заяву про звільнення «в зв'язку з призовом на військову службу» і взяв одноразову грошову допомогу в розмірі 123 карбованці 70 копійок. Через кілька днів з'явився до військкомату, де власноручно написав у пояснювальній записці: «відмовляюсь і не буду служити в рядах Радянської Армії. Оскільки належу до організації свідків Єгови».

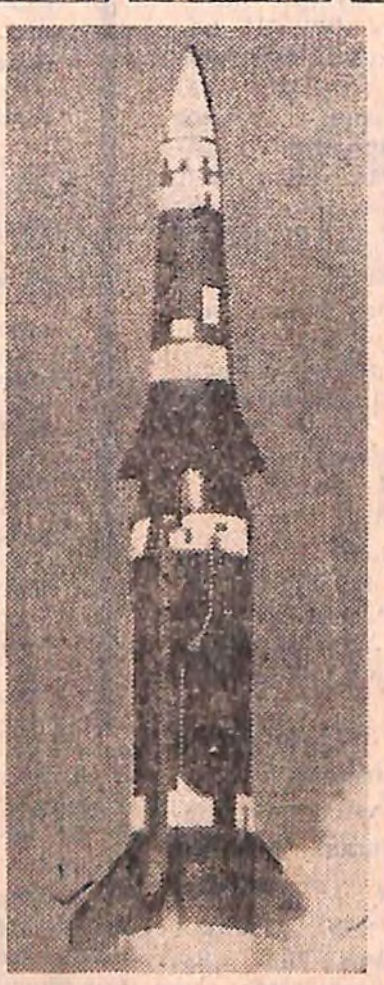

На знімку: випробування «Першінга-2» — ядерної смерті. Фотохроніка ТАРС.

Свій злочин перед радянським суспільством та державою Сергій пояснює тим, що він не може чинити всупереч вченню бога Єгови, який забороняє вбивати, наставляє віруючих виконувати його заповіді про прийдешнє тисячолітнє царство, якого послідовники єговістського віровчення зможуть досягти після Армагеддону — страхітливої війни між міфічними братами Ісусом Христом і Сатаною. Засновник секти єговістів Чарльз Руссель разом зі своїми послідовниками ще в минулому столітті так пророкували Армагеддон: «...Найбільша війна... Вона відбудеться під час найжахливіших страхіть, яких світ ніколи не бачив... Загинуть мільйони, і все це буде вчинено Ісусом Христом як знаряддям руйнування в могутній десниці Єгови-бога».

Можливо, нинішні «свідки Єгови» вже не пам'ятають настанов Русселя з минулого століття, що попрікають неєговісників у неправильному трактуванні своїх ідеологів? Зате, читаючи свій журнал «Вартова башта», можливо, зустрічали в одному з них такий вірш-заклик:

Восстань!
Восстань!
Народ святой,
Возьми твой
острый меч;
Настало время
отпрыть бой,
Его ведь
не отвлечь,
Не будем
оставлять
труда
И нашего
меча,
Пока
не победим
врага...

Хотілося б звернути увагу читачів на два терміни з цього «вірша» — «гострий меч» і «ворог». За Біблією, меч — це зброя, яка вживається в трьох випадках: для самозахисту, для знищення ворогів, для покарання злочинців. Кого ж вважають єговісти своїм ворогом? Звернемося до тієї ж «Вартової башти», де прочитаємо, що ворогами Єгови є «матеріалізм» і «безбожний комунізм». Колишній президент «товариства «Вартової башти» — так іменується організація «свідків Єгови», центр якої знаходиться в Бруклині (Нью-Йорк), запевняв, що єговізм — єдина релігія, яка в недалекому май-

ПО-БРУКЛІНСЬКИ?

бутньому «звільнить землю від безбожного комунізму». Чи не за допомогою «гострого меча»?

А як же зрозуміти твердження Корицького та йому подібних з секти «єговістів», що вони не можуть служити в армії, де нібито вчать вбивати людей, порушувати заповідь «не убий»? В лавах наших Збройних Сил молодь навчається захищати свою соціалістичну Вітчизну. Ватажки ж єговістів, керовані заокеанськими покровителями із Брукліна, прагнуть зробити молодь безвольними істотами в своїх спритних руках, ізольованими від зовнішнього світу, спонукати до ігнорування радянських законів, покладених на громадян обов'язків перед суспільством і державою. Пропагуючи ефемерне щастя в «майбутньому царстві Єгови», вони вважають за зразок державного устрою цього царства Сполучені Штати Америки. І це не випадково. Адже американські хазяї «єговістів» не можуть вимагати від своїх підопічних чогось такого, що було б не до вподоби американському капіталові. І всі оті повчання з єговістської писанини, що надходять контрабандним шляхом з-за океану, мають за мету перетворити віруючих на вірних слуг саме заокеанських замовників релігійної музики.

Під час слідства Корицький відмовився назвати тих, хто штовхнув його на злочин, заявивши, що це — таємниця. Звичайно, ті з керівництва «свідків Єгови», хто прагне ошукувати задурманену релігійним фанатизмом молодь, не хочуть, щоб їх знали в обличчя. Але обличчя це давно відоме. Це — вірні слуги бруклінських наставників з-за океану, яким вигідно, щоб «паства» виконувала накази нібито бога Єгови, а насправді — недругів нашої країни. В одній з єговістських брошур, виданій в Брукліні російською мовою, читаємо: «Творець нового світу закликав нас зрадити все». Саме так — зрадити все заради інтересів секти...

Тож і Сергій Корицький своїм злочином перед Батьківщиною — відмовою виконати священний обов'язок по її захисту — зрадив свою Вітчизну, зрадив своїх товаришів по роботі на заводі радіовиробів, зрадив учителів з Новоукраїнської середньої школи № 6... Зрештою, він зрадив і себе самого, віддавши власну людську гідність на поталу релігійним фанатикам.

Пригадуються збори трудового колективу цеху № 23 Кіровоградського виробничого об'єднання «Друкмаш» в грудні 1983 року, де було гнівно засуджено відмову двох робітниць Надії Бабинець і Олени Русиної, теж «свідків Єгови», поставити свої підписи під відозвою миру. Не виключено, що Корицький був знайомий з цими «сестрами від Єгови» і разом з ними втішався тим вчинком, вигідним «богу Єгові». Можливо, тоді у тому ж або іншому колі одновірців вчитувався він у настанови «Вартової башти»: «Неможливо досягти миру у всьому світі лише намаганням роззброїтися чи мирними договорами або навіть припиненням холодних і гарячих воєн...».

Який же вихід підказують своїй пастві ватажки єговістів! Відмовою голосувати за мир, приєднувати свій голос до багатомільйонного голосу борців проти гонки озброєнь! Та ж імперіалісти тільки й мріють про те, аби молодь відмовилася від боротьби з тими, хто готує найстрашнішу війну. Нашому класовому противникові тільки й треба: деморалізувати нашу молодь, зробити її безідейною, спонукати до дезертирства з арен класових битв.

І ще одне... Хотілося б також звернути увагу комсомольських організацій обласного центру на необхідність поліпшення атеїстичної роботи з молоддю за місцем роботи та проживання. Бо вирок Корицькому — це ще і як докір спілчанам заводу радіовиробів. Адже підсудний певний час працював на заводі, жив у заводському гуртожитку, але залишався по суті відірваним від колективу. Це й стало однією з причин його приходу в ряди релігійних фанатиків.

М. ТЕРНОВИЙ.

м. Кіровоград.

ВЧОРА КОЛОНІЯ, СЬОГОДНІ...

Недавно народ Бангладеш відзначив шістнадцяту річницю своєї незалежності. Та роки колоніальної залежності й нині даються взнаки; дестабілізує економічне життя країни й неоколоніалістська політика імперіалістів. Про проблеми своєї країни і про надії та сподівання його народу говорить сьогодні студент із Бангладеш, який навчається в Кіровограді.

За офіційними даними, 11 мільйонів моїх співвітчизників, здатних працювати, не забезпечені роботою. Половина селян не має землі. Вісім з кожних десяти бангладешців — неграмотні.

Нинішній уряд країни прийшов до влади у березні 1982 року в результаті чергового державного перевороту на чолі з генерал-лейтенантом Х. М. Ершадом. Після парламентських виборів минулого року він став президентом країни.

Політика Ершада в галузі економіки визначається великою мірою залежністю від іноземної фінансової допомоги. Заборгованість країни складає в розрахунку на душу населення майже по 90 доларів (це 60 процентів річного прибутку середнього бангладешця). Отож під тиском кредиторів, серед яких одним з головних є США, в Бангладеш прийнято рішення про денаціоналізацію підприємств державного сектора.

Допомога, яка надходить від західних країн, використовується вкрай неефективно. Майже нічого з цих сум не перепадає на долю трудящих.

Словом, Бангладеш переживає складний період своєї історії. Зростає залежність уряду від економічної й фінансової допомоги західних партнерів, а це призводить до втягування країни в орбіту імперіалістичної політики всупереч інтересам народу. Тому для нинішньої внутріполітичної ситуації в Бангладеш характерними є багатотисячні демонстрації, збори, мітинги протесту, страйки, масові антиурядові виступи, організовані опозиційними партіями, молодіжними й студентськими організаціями. Вони ставлять собі за мету відновити демократію, врятувати країну.

Вирішення гострих соціально-економічних проблем Бангладеш, вважають вони, можливе лише на шляхах політичної незалежності, за умови створення міцної економічної бази, на шляхах миру й рівноправного співробітництва між країнами на міжнародній арені.

Б. ПАРІМОЛ,
студент КІСМу.

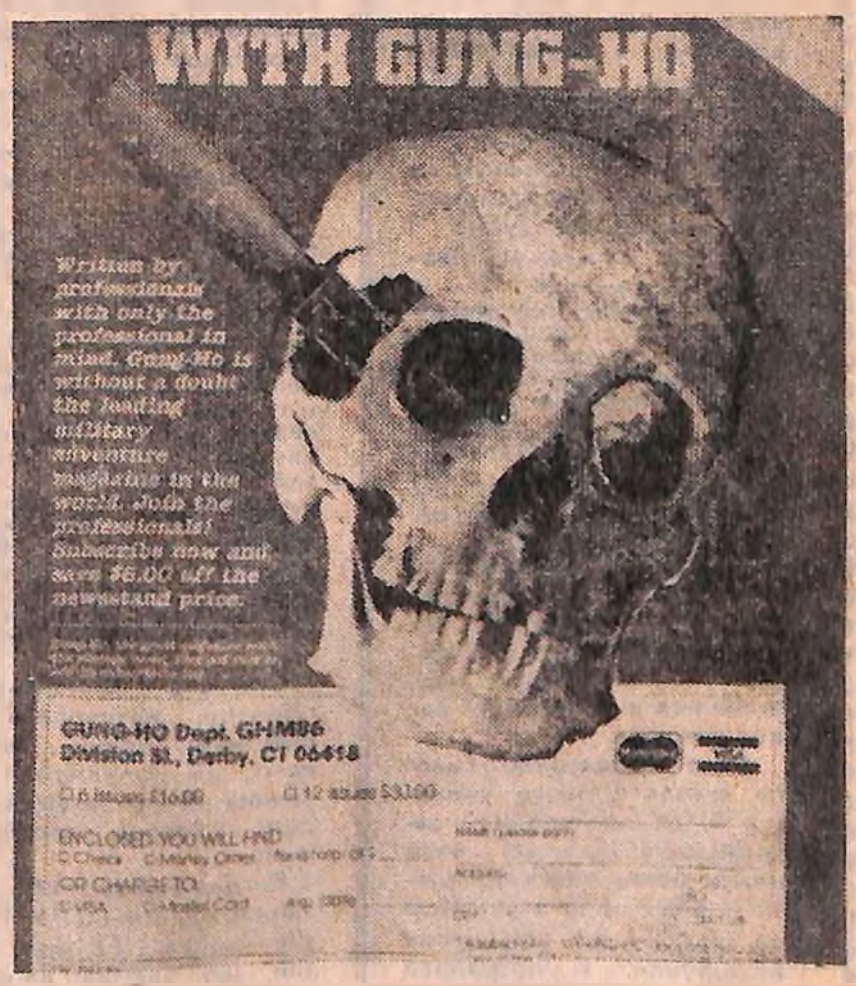

На знімку: так Пентагон рекламує на Заході журнал для професійних терористів і найманців — «Ганг-хо».

Фотохроніка ТАРС.

— С ПОЧАТКУ в Перм... — тихо говорив Чечевицин. — Звідти в Тюмень, потім Томськ... потім... потім... на Камчатку. Звідси самоїди перевезуть на човнах через Берінгову протоку... Ось тобі й Америка... Тут багато хутрових звірів.

— А Каліфорнія? — запитав Володя.

— Каліфорнія нижче... Тільки б до Америки потрапити, а Каліфорнія не за горами. Добувати ж собі на прожиття можна полюванням і грабунком.

Гімназист другого класу, начитавшись Майн Ріда, замінивши своє прозаїчне середньоруське прізвище на романтичне індіанське ймення «Монтігомо Яструбиний Кіготь, вождь непереможних», підбиває товариша тікати разом з ним у краї, де миють золото, де можна добувати тигрові шкури, де двигтить у пампасах земля під копитами мустангів і бізонів... Знайоме нам усім з дитинства оповідання «Хлопчики» А. П. Чехов датував 1887 роком.

І ось через сотню літ...

...Уже не літературний герой, у якого охота до зміни місць викликана природним дитячим потягом до пригод і подорожей, а реальний хлопець призовного віку став обговорювати з приятелями варіанти географічних пересувань з подолонням державних кордонів. «Можна взяти туристичну путівку в капіталістичну країну і там залишитися... Або влаштуватися матросом на торгове судно і зостатися в якомусь іноземному порту...».

Як і чеховський Яструбиний Кіготь, наш сучасник теж допускав не одну можливість добуття засобів для існування: влаштуватися диктором на одну із західних радіостанцій; в умовах «свободи мистецтва» організувати музичний ансамбль і заробляти гроші концертами...

Втікачів із «Хлопчиків» затримали в торгових рядах, де вони шукали порох, і батько одного потім грізно застерігав: «Дізнаються в гімназії — вас виключать!».

Учня Олександрійського культосвітнього училища Б. Максимова не затримували ніде ,всі його плани залишилися на рівні розмов. Але з училища за півроку до закінчення виключили. І потрапила його історія не у вибрані твори письменника-класика, а на сторінки місцевої газети «Ленінський прапор».

У публікації наводяться слова з виступу Богдана Максимова на загальних зборах училища: «За кордон не збирався, це так... жарти, анекдот».

«Швидше це можна назвати блюзнірством, знущанням над поняттями, які близькі і дорогі кожній радянській людині», — коментує ці слова автор. Я розкрила Кримінальний кодекс УРСР. Втеча за кордон чи відмова повернутися з-за кордону в СРСР кваліфікується як зрада Батьківщині, як особливо небезпечний державний злочин. Богдан тікав лише на словах. «Але ж ці слова різні думки в оточуючих могли викликати!» — сказав мені директор училища В. С. Карпов.

Все це так.

Проте до цього треба було дійти. Максимов не народився схильним до подібних «жартів»! І в школі його подібному не вчили, і в училищі. Та й удома, певно, теж. Неприємностей, які послужили б вагомим приводом для невдоволення навколишньою дійсністю, не зазнавав. Навпаки, мав успіхи — у неповні вісімнадцять, ще учнем, був прийнятий у будинок культури Олександрійського електромеханічного заводу на посаду керівника вокально-інструментального ансамблю.

Стаття в «Ленінському прапорі» називалася «В павутинні року». Звідси ясно, що популярний музичний стиль відіграв у долі хлопця особливу роль.

Богдан вважає себе «металістом». Учні ПТУ Валерій Зайцев і Едуард Калінін, що завітали до нього невдовзі після мого приходу, — так само. Брат Ярослав (17 років) теж хотів би, щоб «на танцях грали рок». Цей стиль подобається також і дівчині, що прийшла разом із Валерієм і Едуардом, але себе не назвала. Вона — школярка.

Прихильність трьох юних олександрійців до «хеві металу» зовні проявилася в «бляхах» на запʼястях («На заводах замовляємо»). Влітку носили чорні майки з цитатами, що допускають двозначне трактування.

— Збираємося в підвалі. Маємо трохи інструментів, багатьох не вистачає. Імпровізуємо. Керівника нема. Кожен пропонує своє, разом обговорюємо і програємо. Записали якось свою касету і дали хлопцям у барі послухати. Так один, і каже: «Думав, що всі концерти «Блек Сабат» чув, а виявляється, є ще й невідомі»...

Це можна розцінити і як комплімент олександрійцям, і як свідчення того, що шанований «металістами» ансамбль грає на рівні аматорів з підвалу. Та все ж то у них творчість, а не просто пасивне слухання «до чортиків».

Хоча є і це. «Буває, зніму стереонавушники, мати кличе вечеряти, а я ніяк не можу збагнути, чого вона від мене хоче», — Валерій. «Якщо слухати «метал» не на повну гучність, то нічого й узагалі його включати. Треба, щоб музика захоплювала тебе всього», — Богдан.

Проникає, однак, не тільки музика (при надмірній силі звуку — зі шкодою для здоров'я, не раз про це писали), а й текст. Богдан дав послухати кілька записів і спитав про враження. Мелодії й інструментовка сподобалися, вірші технічно недосконалі — примітивні рими, зміст (про страждання Христа, про Голгофу) — дуже сентиментальний...

— Церковна музика — це теж мистецтво, — сказав Богдан.

А ще що подобається нашим «металістам»? Богдан виконав під гітару одну пісню. Я вивчала німецьку і зрозуміла тільки «Ай лав ю»... Значить, співав англійською? Про що ж?

— А ні про що. Набір англійських слів — аби на музику лягало.

Навіть так. Імітація. Підробка.

При всьому цьому хлопці мають бажання виступати: «Ми хотіли б у піснях розкрити образ нашого сучасника. І про мир співали б. Можна було б хороші вірші взяти з журналу «Юность». Показатися перед публікою хлопцям, за їх словами, вдалося на танцях у парку «Шахтар»: «Майданчик був порожній, а коли ми почали грати, туди почала заходити молодь. Змінив нас ансамбль, що завжди там грає — всі назад».

В інших місцях їхнім пропозиціям виступити давали «від ґвинта».

Зачекайте, але ж Богдан був керівником ансамблю при БК електромеханічного заводу? З директором будинку культури В. С. Калишевич я спочатку зв'язалася по телефону:

— Максимов попрацював десь із місяць. До нього на репетиції не ті хлопці приходили, «металісти» різні...

Саме в середовищі «металістів» прозвучали Богданові міркування про можливість життя на Заході. В училищі поняття не мали про такі його «жарти». Між моментом, коли педагоги про них довідалися, й тими самими зборами минуло вовсім небагато днів. «І нам за цей час ніхто й слова не сказав», — ображалися батьки Богдана Лідія Парфентіївна та Віталій Янович.

— Чи не було рішення про виключення Максимова з училища поспішним? — запитала я у В. С.

Карпова. — Адже ж ніяких ексцесів з його вини в училищі досі не виникало, вчився він не найгірше. Може, варто було б дати якийсь іспитовий строк? Зрештою ж два з половиною роки він у вас учився, ваш же заклад покликаний і політичний світогляд формувати...

— Виключили якщо й рано, то не буде пізно. Культпрацівник — це ідеологічний працівник! Йому йти до людей! З чим він піде? Та його вже й раніше виключали за пропуски занять, запізнення, з викладачами сперечався.

З роботи в БК ОЕМЗ Богдан пішов за власним бажанням уже тоді, коли його виключили з училища і тим більше треба було б знаходитися при ділі. Так, директор БК була невдоволена методами його роботи (точніше, появою біля інструментів сторонніх — а раптом зіпсують?), але ж можна було розтопити лід її недовіри результатом, підготувавши цікаву програму.

В училищі вирішили позбутися «компрометуючого кадра». У протоколі рішення згаданих зборів (протокол був чомусь удома в секретаря комсомольської організації училища О. Десненко) читаємо й намічувані «заходи» по цьому випадку: «Неухильно вести боротьбу... Всіляко сприяти... Через різноманітні форми масової та індивідуальної роботи формувати переконання...».

Хто сьогодні візьметься доводити, що оце «написане пером» комусь потрібне, крім бюрократа?

Б. Максимов не комсомолець, але обминути міськком ЛКСМУ в зв'язку з його історією не можна. Адже Богдан представник одного з неформальних молодіжних об'єднань—чи не пряма справа комсомолу розумно контролювати і спрямовувати їх діяльність? А то при підпільному становищі цих «бригад» і «команд», при «гоніннях» на них там бродять нездорові настрої, до сутичок доходить. В. Зайцев розказав, що два місцевих «любери»-культуристи (теж по підвалах «качаються»?), 25 і 27 років, погрожували «металістам»...

Ні, міськком ЛКСМУ представників цих об'єднань не утискує. Він просто про них не знає.

— Немає в нас «металістів», «Любери»? Вони тільки по великих містах! По підвалах збираються? Не чув,— говорить другий секретар міськкому Ю. Корж.

— Таких підвалів кілька. Саморобні естради в них, плакати на стінах, написи. Після сьомої вечора там хлопців можна застати, — каже начальник інспекції у справах неповнолітніх Олександрійського міськвідділу внутрішніх справ В. С. Щербань.

Підказували мені і конкретну адресу...

А що як піти до хлопців у підвали? Тільки не для того, щоб «накрити» — послухати, що вони грають. З тим, що годиться для сцени, випустити їх на публіку. (Манією величі «металісти» не страждають. В. Зайцев прикинув: «Зрозуміли б нас чоловік 50»). Сподобалося — ще б виступали. (Згодні грати безплатно). Зустріли б їх байдуже і раз, і другий, і третій — значить, мусили б міняти репертуар чи облишити це діло.

Ю. Корж:

— У «металі» не розбираюся, я прихильник «диско»...

Послужливі ж західні радіоголоси не комплексують з приводу своєї некомпетентності й постійно підносять слухачам як зразки мистецтва музичні опуси профашистського, антирадянського ухилу, вульгарщину. Все ж це модний «метал», хай радянська молодь «фанатіє» і обурюється тим, що в себе такого не почує.

— Зайшла мова якось про створення в місті рок-клубу, — продовжив Ю. Корж, — а мені порадили: не ходи. Хто персонально? Не скажу, а то все це зведеться до одиничного випадку... А це, схоже, система...

Куди ж іти «рокерам»? Ще раз повернемося до статті з «Ленінського прапора»: «Максимов... звернувся у молитовний будинок з проханням дати йому відповідні релігійні тексти, на які б він та його друзі написали музику. Планував згодом виконувати ці пісні». Залишимо на совісті Богдана твердження, що не все газета правильно написала, але ось його фраза:

— Якби нас в інших місцях зустрічали так привітно, як їхній пресвітер...

Отак, дивися, Яструбиним Кігтям зразка 80-х років XX століття не доведеться терпіти незручностей далеких мандрівок на Захід за «свободою творчості» — їх і вдома можуть пригріти...

Сподіваюся, читач зрозуміє, що тут я веду мову не особисто про Максимова, і не про рок (сьогодні в моді він, завтра інше), а про тенденцію уповільненої легалізації певних музичних течій.

Поверталася ввечері в готель і думала: а чи доцільно про рок сперечатися? Може, наприклад, у Спілці композиторів видніше, яку музику культивувати, а яку ні?

А в готелі на столі лежав забутий кимось з попередніх тимчасових мешканців восьмий номер журналу «Крокодил». Четверту його сторінку займав малюнок «Роковая схватка» з епіграфом: «Спілка композиторів, перебудовуючись зі скрипом, продовжує негативно ставитися до віянь сучасної естради, а це веде до наслідування західних зразків, несмаку і халтури серед молодіжних музичних ансамблів...». (Згадаймо, що давали мені слухати Максимов з друзями. Ще вони розглядали фото жіночої рок-групи: виконавиця демонструє... пояс для панчох). Ілюстрація: неприступну цитадель із написом «Спілка композиторів» штурмують хлопці з гітарами, підсилювачами, лазерними освітлювачами, корогвами з написами «ROCK»... Беруть фортецю на тарая, видряпуються на вірьовках, застосовують десант і катапульту... Не здолають форт — що утнуть за його межами?

І там негаразд...

Але ж нам ніхто не давав права чекати, поки в Спілці композиторів перебудуються, а тоді вже й ми... У Кіровограді організовується рок-фестиваль. У тій же Олександрії в молодіжному центрі можна відвести день на програму, підготовлену «рокерами», «металістами» чи ким вони ще там себе вважають.

Юрій Корж обіцяв зважити таку можливість і зустрітися з Максимовим...

Н. ДАНИЛЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».
м. Олександрія.

ДИВНО ЦІКАВО ВСЕРИОЗ

«Я ГАДАЛА, ЦЕ БЕЗПЛАТНО...»

Прем'єр-міністр Норвегії Гру Харлем Брунтланд колись працювала лікарем, що виїздить по викликах. По закінченні її першого робочого дня директор клініки спитав, скільки вона відвідала пацієнтів і скільки принесла грошей. «Але ж я не брала грошей, — відповіла Брунтланд. — Я гадала, що медичне обслуговування безплатне...».

ЧЕРГОВЕ ДИВО СВІТУ

Ейфелова вежа — символ Парижа. На честь наступного 100-річного ювілею цієї споруди французькі проектувальники вирішили створити нове диво — 24-кілометрове пластмасове кільце зі сферами, що відбивають сонячні промені. 1989 року ця штука буде вивезена на космічну орбіту, і нею зможе милуватися кожен житель планети. Через три роки конструкція зруйнується сама по собі.

ВОДА З ГАСТРОНОМА

Префектура Сімобе — одне з тих місць у Японії, куди жителі великих міст готові довгі години їхати електричною, аби тільки вдихнути тутешнього по-

вітря. Шкода, що його не можна взяти з собою. Зате можна взяти воду розміщених тут рік і озер. Її розливають у пляшки та каністри й відправляють у магазини Токіо та Нагої. Товар розходиться миттю...

ТИ ЧИ ВИ?

Коли ми ввічливо говоримо один одному на «ви», то й не підозрюємо, що зобов'язані цією формою спілкування крихітній європейській державі Сан-Маріно. Нею здавна правлять два регент-капітани, і жителі країни, колись називаючи один одного на «ти», кожному з правителів говорили, однак, «ви». Цим самим підкреслювали, що мають на увазі й іншого регента, з яким співрозмовник на рівних.

Витоки без'ядерного мислення

Дуже зацікавила нас недавня поїздка міністра закордонних справ Е. А. Шеварднадзе в країни Тихоокеанського регіону. Хотілось би більше взнати про політичну ситуацію в цій частині земної кулі...

м. Світловодськ.

Є. ВАКУЛЕНКО.

У ГРУДНІ 1985 року лейбористський уряд Нової Зеландії на чолі з лідером партії прем'єр-міністром Девідом Лонгі, незважаючи на сильний тиск і загрозу економічних санкцій з боку Вашінгтона, заборонив заходити в порти країни військовим кораблям США з ядерною зброєю або з силовими ядерними установками. Тоді ж було висловлено прагнення новозеландського уряду переглянути питання про участь в агресивному військово-політичному блоці АНЗЮС, до якого, крім Нової Зеландії й США, входить також Австралія.

Все це поклало початок без'ядерному мисленню на півдні Тихоокеанського регіону, справивши неабиякий вплив на народи колишніх колоній, спонукавши їх посилити боротьбу проти ядерного безумства імперіалістів.

Країни, що входять до торговельно-економічної організації АСЕАН, висунули концепцію перетворення Південно-Східної Азії в зону миру, свободи й нейтралітету. Цю концепцію підтримали країни Індокитаю: СРВ, ЛНДР, НРК, які запропонували скликати конференцію по обговоренню проблем ядерної безпеки в регіоні.

Тринадцять держав — членів південнотихоокеанського форуму (ПТФ), серед них і Нова Зеландія, розробили й підписали Договір Раротонга (за назвою острова, де його укладено), згідно якого південь Тихого океану оголошено без'ядерною зоною. 11 грудня минулого року документ вступив у дію. До нього додано також три протоколи, які повинні були підписати представники ядерних країн — США, СРСР, КНР, Англії й Франції. Тим самим ці країни зобов'язалися б:

— дотримуватись без'ядерної зони ПТФ;

— не застосовувати ядерної зброї проти країн — учасниць договору;

— не випробовувати в зоні ядерні пристрої.

Радянський Союз підписав ці протоколи першим ще 15 грудня 1986 року. 10 лютого 1987 року на них з'явилися підписи представників КНР. США й Франція відмовилися визнати документи Раротонга. Уряд Великобританії поки відбувається мовчанкою.

Позиція Сполучених Штатів і Франції викликала різку критику з боку країн — членів ПТФ, які цілком справедливо побачили в цьому ядерну загрозу для регіону й порушення одного з основоположних принципів міжнародного права — принципу співробітництва між країнами в інтересах міжнародного миру й безпеки.

Тим часом на адресу Нової Зеландії й інших країн ПТФ звучать погрози економічних і воєнних санкцій, погрожують і політичним лідерам цих країн. Франція продовжує проводити на атолі Муруроа ядерні випробування й не збирається, як про те заявив президент Міттеран, припиняти їх.

Конструктивну й однозначну позицію займає в даному питанні Радянський Союз. Наша країна вважає доцільним одночасно вивести радянський і американський військові флоти із зони Індійського океану й створити систему колективної безпеки в Азіатсько - Тихоокеанському регіоні. Про це заявив ще у липні минулого року М. С. Горбачов.

Недавні візити Е. А. Шеварднадзе до ряду країн регіону, в тому числі й Нової Зеландії, є початком практичного здійснення радянських пропозицій.

О. ПОПОВКІН,
лектор-міжнародник обласної організації товариства «Знання».

На знімку: мракобіси XX століття. Під час расистського шабашу ку-клукс-кланівців на півдні США. За визнанням газети «Вашінгтон пост», діяльності «імперії ку-клукс-клану» сприяє по суті расистська політика нинішньої адміністрації Білого дому.

Фотохроніка ТАРС.

Французькі жінки і статистика

У Франції випущено перший збірник статистичних даних «Жінки в цифрах». Він відображає місце і роль сучасної французької жінки в суспільстві і сім'ї.

51 процент населення Франції — жінки. Вони складають 42 проценти зайнятих на виробництві і половину тих, хто навчається в навчальних закладах всіх ступенів. Тривалість життя француженок на вісім років більша, ніж у французів. Середня заробітна плата — на 35 процентів нижча при однаковій роботі.

Серед зайнятих в сільському господарстві і некваліфікованих працівників жінки складають 40 процентів, серед професорів наукових інститутів — 46.

Процент француженок, які не мають роботи, дорівнює 12, в той час, як безробітних французів — 8. Кожна четверта жінка зайнята неповний робочий день. Проблема пошуку роботи є особливо гострою для молодих жінок. Серед цієї вікової групи процент безробітних — 30,5. Вкрай мало жінок бере участь в політичному житті Франції. Серед депутатів Національних зборів і сенату їх всього 5 процентів.

З політичних партій жінки найбільше представлені в керівних органах різних рівнів Французької комуністичної партії — від 20 до 32 процентів.

(АПН).

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.
На украинском языке. Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділів робітничої молоді та внутрішнього життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолабораторії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; кореспондентської — 3-61-83.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Г-2183. Обсяг 0,5 друк. арк. Індекс 61103 Зам. № 185. Тираж 69 700.